

ת"פ 19469/11/14 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד א א

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19469-11-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' א
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
ע"י ב"כ עו"ד לונדנר
נגד
א א
ע"י ב"כ עו"ד ברזילי
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

האישומים

א. נגד הנאשם הוגש כתב האישום המייחס לו שתי עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. נכתב כי המתלונן והמתלוננת הנם בני זוג, אשר שכרו את שירותיה של עו"ד א, על מנת לייצגם בתביעה נגד הנאשם. א, היא גרושתו של הנאשם, מזה שנים.

על פי האישום הראשון, ביום 8.6.14, בשעות הערב, בבית, איים הנאשם על עו"ד א בנוכחות המתלונן, באמרו "אני אזיין אותה, אני אראה לה, אני אשרוף לה את המשרד, היא לא יודעת מה אני אעשה לה, היא לא יודעת עם מי היא נפלה, אני אנקנק אותה". במעשים אלה איים הנאשם על המתלונן בפגיעה שלא כדין בגופה של עו"ד א, בכוונה להפחידו.

על פי האישום השני, ביום 9.6.14, בשעה 8.30, כאשר המתלוננת יצאה מחניון הבית, פגש בה הנאשם ואיים בפניה על עו"ד א: "היא עוד תשמע ממני, היא התעסקה עם הבן אדם הלא נכון, הבן שלי יישאר בלי אמא ואבא, אני אשב בכלא, אני אלך להפוך לה את המשרד, היא עוד תראה מה זה להתעסק איתי". באותו יום, בשעה 12.00, איים הנאשם על עורכת הדין בפני המתלונן, באמרו: "אתה לא יודעת מה אני אעשה לה, אני אראה לה מה זה, אני אזיין אותה, אני אשב עליה, אני אראה לה את הבן שלי יתום מאמא ומאבא". במעשים אלה איים הנאשם על המתלוננים בפגיעה שלא כדין בגופה של עורכת הדין.

ב. הנאשם כפר באישום, וטען כי לא היו איומים מצדו.

עמוד 1

השתלשלות העניינים

ג. במועד ישיבת ההוכחות, לאחר שהתייצבו עדי התביעה, הודיע ב"כ הנאשם כי הוא מסכים להגשת הודעותיהם, ואינו מבקש לחקור אותם. לאור הסכמתו, הוגשו הודעותיהם של שני המתלוננים, ת/1-2, וכן חקירת הנאשם תחת אזהרה ת/3. בנוסף, הוגש בהסכמה זכ"ד של השוטרת שלומית בן ציון ת/4.

ד. בתום פרשת התביעה, טען הנאשם כי אין לחייבו להשיב על האשמה, היות שלא הובאו ראיות לכך שדבר האיומים הגיע לידיעת א, שהיא יעד האיום, אך אינה עדה מטעם התביעה. נטען כי על פי הלכת למ (רע"פ 2038/04 למ נ' מד"י (4.1.06)), על מנת להרשיע נאשם בעבירה של איומים שכוונו כלפי אדם שלישי, היה על התביעה להוכיח שאותו אדם שהאיום הושמע כלפיו, קלט את האיומים, מה שלא הוכח בענייננו.

בהחלטה מיום 13.6.16 (להלן: ההחלטה הקודמת) קבעתי כי אין מקום לקבל את הטענה, היות שהתביעה עמדה בנטל ההוכחה המינימלי המוטל על כתפיה, באמצעות הגשת הודעות המתלוננים, והנאשם. בנוסף, קבעתי כי אמנם קיימת עמימות מסוימת בנוסח האישום, ולא ברור האם מיוחסים איומים על א באמצעות המתלוננים, או שמא מיוחסים איומים בפני המתלוננים, בפגיעה בא, אך בכך אין כדי לסייע לנאשמים, היות שהובאו ראיות לגבי כל אחת מן האפשרויות, ברף הוכחה שדי בו על מנת לחייב את הנאשם להשיב על האשמה.

ה. בפתחה של פרשת ההגנה הודיע ב"כ הנאשם כי הוא לא יעיד להגנתו, ולאחר מכן השמיעו הצדדים סיכומיהם.

ב"כ התביעה הפנה בסיכומיו להודעות שהוגשו ומהן עולה התוכן המאיים. נטען כי על בית המשפט לשקול את הנסיבות ואת הקשרים האישיים בין המעורבים, בהתאם להלכת למ, ולאור אלה יש להרשיע את הנאשם.

מנגד, ב"כ הנאשם חזר על הטענות שהעלה לאחר תום פרשת התביעה. לטעמו, גם אם לא היה בטענות הללו כדי להצדיק זיכוי הנאשם קודם לכן, הרי כעת, לאחר תום פרשת ההוכחות, יש לקבל ולקבוע כי לא הוכח האישום. ב"כ הנאשם שב וטען כי על פי לשון כתב האישום מיוחסים לנאשם איומים על עורכת הדין א, ולא איומים על המתלוננים, ואילו הסעיף הקובע כי בוצע איום כלפי המתלוננים, הוא סעיף "סיכום לפרק העובדות" ולא תיאור העובדות. לדעת הנאשם, לנוכח אי הבאת א לעדות מטעם התביעה, ובהעדר ראיה לכך שהמתלוננים העבירו לידיעתה את האיומים, לא הוכח ביצוע העבירות.

פרשת הראיות

ו. כאמור לעיל, מטעם התביעה הוגשו ראיות בכתב, וב"כ הנאשם לא חלק עליהן.

על פי הודעת המתלוננת ת/1 מיום 10.6.14, יום קודם לכן יצאה מחניון הבית בו היא מתגוררת וראתה את הנאשם שהוא שכן וחבר. כשפתחה את חלון הרכב, אמר לה שהוא מאד כועס על א, וכן אמר "היא עוד תשמע ממני היא התעסקה עם הבן אדם הלא נכון, הבן שלי יישאר בלי אמא ואבא, אני אשב בכלא, אני אלך להפוך לה את המשרד, היא עוד תראה מה זה להתעסק איתי". המתלוננת אמרה כי א היא עורכת הדין שלה, וידוע לה שקיימת מתיחות בין הנאשם לבינה, בשל העובדה שעורכת הדין מייצגת את המתלוננים בתביעה נגדו. בנוסף, המתלוננת ציינה כי גם כמה ימים קודם לכן, שמעה את הנאשם אומר "אני אנקנק אותה" בהתייחס לא.

על פי הודעת המתלונן ת/2, הנאשם הוא שכנם של המתלוננים, והם נענו להצעתו לרכוש ממנו דירה, אך הסתבר כי היה מדובר ב"עוקץ" ולכן פנו לא, על מנת שתייצג אותם בתביעה נגדו. המתלונן הסביר כי עד לימים האחרונים ממש, היו יחסים טובים עם הנאשם, אך ביומיים האחרונים הוא אמר למתלונן "אני אזיין אותה, אני אשוף לה את המשרד, הבן שלי יהיה יתום מאמא ואבא", והתכוון לבנם המשותף, בן ה-17. המתלונן ציין כי הנאשם עצבני על א כיוון שהוא עוזרת להם עם התביעה נגדו, וכל ענייניהם מולו נעשים באמצעות א. בהמשך אמר כי גם אתמול שמע את הנאשם מאיים, כשעמד עמו בחנייה, בסביבות השעה 12.00. הנאשם אמר "אתה לא יודע מה אני אעשה לה, אני אראה לה מה זה, אני אזיין אותה, אני אשב עליה, אני אראה לה את הבן שלי יתום מאמא ומאבא". המתלונן ידע לומר כי הנאשם אמר אותן מילים אף לבת זוגו, שסיפרה לו על כך, ואף דיווחה לא. כמו כן, מסר כי א התקשרה אליו כעוסה ואמרה שתגיש תלונות נגד הנאשם.

מטעם התביעה הוגש זכ"ד מיום 10.6.14 ת/4, בו מתועדת שיחת החוקרת שלומית בן ציון עם עו"ד א, בה מסרה לאחרונה על קיומם של גורמי סיוע ומרכזי נפגעות אלימות. החוקרת שאלה את א מדוע העלתה חשש מפני הנאשם בהערכת מסוכנות שבוצעה, וא השיבה כי אמנם היא סבורה שאין לנאשם מה להפסיד, הוא נראה נחמד, אך הוא מאד מסוכן, ויכול לפגוע בה ובבנם המשותף, מאחר שלא צפה שהיא עלולה לפתוח בהליכים נגדו, בהקשר לעוקץ שביצע כלפי אחרים. א מסרה באותה שיחה כי כשהיה הנאשם בכלא, איים לפגוע בעצמו.

הוגשה הודעת הנאשם באזהרה, מיום 11.6.14 ת/3, המונה 11 עמודים. הנאשם מסר כי כמה ימים קודם לכן דיבר עם המתלוננת שהיא שכנתו, ואמר לה "הלוואי והבן שלי יהיה יתום" ואינו זוכר את מילותיו המדויקות. הנאשם אישר כי כעס על גרושתו, כיוון ש"היא חוצפנית", והחליטה לעשות נגדו מסע נקמה מול בת זוגו הנוכחית, נטלי, שהוא בהליכי פרידה ממנה. הנאשם נחקר ארוכות אודות כל קורותיו בימים שקדמו לחקירה, לרבות החשד שניסה להתחמק מן החקירה. לאחר מכן נשאל אודות קשריו עם המתלוננים, והשיב כי הם שכנים וחברים, אך בשבועיים האחרונים יש ביניהם סכסוך, בגלל א. הנאשם הסביר כי א מייצגת את המתלוננים, לאחר שהם היו אמורים לרכוש דירה מנטלי, אך העסקה לא יצאה אל הפועל, וא טענה שהוא הפר הסכם. בשל האמור, כעס מאד על א, וכשפגש את המתלוננת בחנייה, אמר לה "הלוואי והבן שלי יהיה יתום". הנאשם נשאל למה התכוון, והשיב "ששירלי (א) תמות. קיללתי אותה". כשנשאל על אמירותיו כי יהפוך לה את המשרד וישב בכלא, השיב כי אינו זוכר שאמר זאת, וגם לא אמר ש"ינקנק" אותה. הנאשם גם אישר שדיבר עם המתלונן על א, אמר לו ש"היא לא קיימת, וש"היא על הזין שלו" ומתנהגת לא נכון. כשנשאל האם אמר שישרוף לא את המשרד, ויזיין אותה, השיב כי אמר שיראה לה מה זה, והתכוון "בקטע המשפטי לחלוטין", אך לא התכוון לפגוע בה אלא סתם קילל. בסיום החקירה אישר כי כעס מאד על א, וקילל אותה, וכן אמר שאם היא רוצה להתעסק אתו אז הוא יתעסק אותה, והכוונה בבית משפט.

ז. מטעם הנאשם לא הובאו ראיות.

דין והכרעה

ממצאים עובדתיים

ח. הודעותיהם של עדי התביעה קוהרנטיות ומשכנעות, ולא נסתרו בידי הנאשם אשר נמנע מחקירת העדים. משתי ההודעות עולה כי במהלך היומיים שקדמו להגשת התלונות, התקיימו שלוש אינטראקציות שבהן הנאשם אמר דברי איום באזני המתלוננים, כשיעד האיום הוא א, שהיא גרושתו מזה שנים ארוכות. האינטראקציה הראשונה התרחשה ביום 8.6.14, בין הנאשם לבין המתלונן; האינטראקציה השנייה התרחשה בין הנאשם לבין המתלוננת, בחנייה; האינטראקציה השלישית התרחשה בין הנאשם לבין המתלונן, בחנייה, בקרבת המחסן. המתלוננים ידעו לצטט את הדברים שנאמרו באזניהם, באופן מפורט.

במהלך גביית ההודעות מן המעורבים, נשאל כל אחד מהם אודות מערכת היחסים השוררת ביניהם. מן התשובות עולה כי קיימת היכרות משמעותית בין הצדדים, היות שהם מתגוררים בשכנות זה לזה. הן הנאשם והן המתלונן, ציינו כי קיימת ביניהם מערכת יחסים של שכנות וחברות (ת/3 ש' 201; ת/2 ש' 6), וצינו כי רק בימים האחרונים עלו היחסים על שרטון, בעקבות פרשת רכישת הדירה, עניין שכונה על ידי המתלונן "העוקץ".

הנאשם לא ייחס כל עוינות מצד המתלוננים כלפיו, אלא טען כי האשמה בכל ההתרחשויות הסוערת של הימים האחרונים, מוטלת על א, ואלה הופנו חיצונית כעסו הרב. בנסיבות אלה, נראה שלא היה למתלוננים מניע כלשהו להעליל על הנאשם לשווא, וההתרשמות היא כי תלונתם באה מתוך מניעים כנים, למשמע דברי האיום שנאמרו באזניהם.

ט. למעשה, אף כי בתשובתו לאישום כפר הנאשם בכך שאמר דברי איום, הוא לא ביקש לעמת את העדים עם טענותיהם בדבר נוסח דברי האיום שיוחסו לו, או עצם אמירתם. הנאשם בחר למקד את הגנתו בטענה לפיה לא נתקיימו יסודות העבירות, בשל אי קליטת דברי האיום אצל יעד האיום שהיא לטענתו, א.

י. לאור האמור, לאחר שעיינתי בראיות שהוגשו, אני קובעת כי התביעה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם אמר לכל אחד מן המתלוננים, את הדברים המיוחסים לו על פי כתב האישום.

יא. הנאשם גם לא חלק על מהימנות הזכ"ד שרשמה החוקרת בן ציון, ובו תיעדה את שיחתה עם א, ביום 10.6.14. עיון בזכ"ד זה מלמד באופן חד משמעי כי השיחה נסובה אודות חששה של א מפני הנאשם, אשר מצא ביטוי בכך שא מילאה דו"ח מסוכנות כלשהו במשטרה. בעקבות זאת, מצאה החוקרת לנכון לברר את העניין עמה, ולהציע לה סיוע של גורמי הסיוע למקרי אלימות במשפחה.

תוכן האיום

יב. הנאשם אינו חולק על כך שתוכן הדברים המיוחסים לו על פי כתב האישום מגבש עבירות של איומים.

מעבר לצורך, אציין כי תוכן הדברים מקיים את יסודות העבירה, על פי ההלכה הפסוקה, ובעניין זה די אם אפנה להלכת לם, שם נקבע:

כבר נקבע בפסיקתנו כי הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית. הבחינה נעשית מנקודת מבטו של האדם מן היישוב, המצוי בנסיבותיו של המאיום, ולא על פי אמת מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאיום בלבד. על הלכה זו, שנפסקה עוד בע"פ 237/53 כהן נ' היועץ המשפטי [3], בעמ' 299, בנוגע לעבירה של דרישת כסף באיומים כדי לגונבו (לפי סעיף 293 לפח"פ), חזר בית משפט זה פעמים רבות (ראו: פסק דין ליכטמן [1], בעמוד 379; ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל (להלן - פסק דין חמדני [4]), בעמ' 416; רע"פ 11043/04 לידני נ' מדינת ישראל [5], 13.6.2005, בפסקה 4). זוהי גם ההלכה בשיטות משפט אחרות (ראו למשל פסק דין [30] McCraw, בעמ' 82-83).

לפיכך כדי לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי איום, על בית המשפט לבחון "...אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום" (פסק דין חמדני [4], בעמ' 415 וראו גם את האסמכתאות המובאות בפסק הדין בעמ' 416). יודגש כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת במנותק מן הנסיבות, אלא בתוך ההקשר שבו ניתן הביטוי. בית המשפט יבחן את הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת הנסיבות שבהן הוא נקלט. כמו כן יבחן בית המשפט את המסר שהיה גלום בביטוי (פסק דין חמדני [4], בעמ' 416).

לדעתי, המילים שאמר הנאשם באות בגדר התוכן שהיה מטיל אימה על אדם רגיל מן היישוב, בנסיבותיהם של המתלוננים ו/או א.

יעד האיום

יג. טענתו העיקרית של הנאשם היא כי לא הוכח שהאיומים הגיעו לידיעתה של א, ועל כן לא הוכח האישום. הנאשם מפנה לכך שבסעיף 1 לפרק העובדות בכל אחד מן האישומים, נכתב "איים הנאשם על עורכת הדין", ומכך יש להסיק לטענתו, שא היא יעד האיום לפי כתב האישום, לכן היה על התביעה להוכיח שהאיומים נקלטו אצלה בפועל.

יד. טענת הנאשם אינה חדשה, שכן כבר הועלתה בשלב בו טען כי אין לחייבו להשיב על האשמה. בהחלטתי הקודמת התייחסתי לטענה, וכך כתבתי:

... טענה זו מושתתת על ההבנה לפיה א היא המאוימת שבכתב האישום, הבנה שאינה הכרחית כלל, למקרא עובדות האישום. ודוק, בניגוד לטענה, כתב האישום אינו מייחס באופן חד משמעי איום על א באמצעות המתלוננים, אלא נכתב בו במפורש, כי האיום המיוחס, הוא כלפי המתלוננים עצמם. בעניין זה,

די אם אפנה ללשון סעיף 2 לאישום הראשון, שם נכתב: "במעשיו המתוארים לעיל איים הנאשם על המתלונן בפגיעה שלא כדין בגופה של עורכת הדין". באותו אופן, נכתב בסעיף 3 לאישום השני: "במעשיו המתוארים לעיל איים הנאשם על המתלוננים בפגיעה שלא כדין בגופה של עורכת הדין...".

אמת הדבר, נוסח כתב האישום הוא עמום מעט, שכן בתחילת האישום מיוחסת העבירה כאיום "על עורכת הדין" ולאחר מכן נכתב באופן שונה מן האמור, כי "איים הנאשם על המתלוננים, בפגיעה שלא כדין בעורכת הדין", אך עמימות מסוימת זו אינה מספקת בעיני, על מנת לפטור את הנאשם מלהשיב על האישום.

לדעתי, תוקף הדברים עומד גם כעת, שכן מעיון בכתב האישום ניתן בהחלט להבין כי האיומים מיוחסים לנאשם בגין אמירותיו כלפי המתלוננים, ללא חשיבות לשאלת קליטתם אצל א, ולא ברור על סמך מה סבור הנאשם באופן החלטי כל כך, כי סעיף 2 לעובדות האישום מהווה "סיכום". גם אם ניתן היה לנסח את כתב האישום אחרת, עדיין עולה ממנו בבירור כי מיוחסת לנאשם אמירת איום בפני המתלוננים, כל אחד בתורו, כשתוכן הדברים התייחס אל א, שהיא היעד לחיצי האיום.

טו. האפשרות להתגבשות עבירת האיומים גם בשעה שדברי האיום הופנו כלפי אדם שלישי, הוכרה כבר בלשון סעיף 192 לחוק העונשין. בהמשך לכך, נקבע בהלכת לם:

במקרים רבים, מי שקלט את האמירה המאיימת יהיה בעצמו מאיום אף על פי שתוכנה של האמירה הופנה כלפי אחר. במקרים אלה אין הכרח כמובן בקליטה של האיום אצל האחר לצורך גיבושה של עבירת איומים מושלמת...

לפיכך כדי שתתגבש עבירת איומים מושלמת, נדרש כי האיום ייקלט על ידי המאיום עצמו. כל עוד לא נקלט האיום - בין ישירות ובין בעקיפין - לא הושלמה העבירה, ובנסיבות המתאימות תעמוד לפנינו עבירת הניסיון לאיים בלבד. יודגש כי ניתוחנו זה רלוונטי אך ורק למקרים שבהם מי שקלט את האמירה באופן ישיר אינו יכול להיחשב בעצמו למאיום, וכבר עמדנו בפסקאות 13-17 לעיל על כך שמי שקלט את האיום יכול להיות בגדר מאיום אף אם תוכן האיום לא הופנה כלפי גופו, חירותו, נכסיו, שמו הטוב או פרנסתו שלו עצמו...

...ניתן אפוא לסכם ולקבוע כי לשיטתנו היסוד העובדתי של עבירת האיומים כולל דיבור או התנהגות שיש בהם איום במובנו האובייקטיבי, הנבדקים בנסיבות הסובייקטיביות של המאיום. האיום צריך להיקלט אצל המאיום. בכך לכאורה מצמצמת פרשנותנו את תחולתה של העבירה בשל דרישת יסוד הקליטה, אך מרחיבה היא (ככל שניתן להשתמש בתוויות כוללניות אלה) באשר לאפשרות שהמאיום הוא גם מי שתוכן האיום אינו מוסב כנגדו אלא כנגד אחר שאין לקולט האיום זיקה אליו. כפי שיוסבר בהמשך, ביסוד הנפשי של העבירה נכללת הלכת הצפויה. מטעם זה ניתן לקבוע כי גם אם המאיים לא התכוון להפחיד או להקניט את קולט האיום, אלא אדם אחר, הרי די בכך שהמאיים צפה ברמת הסתברות גבוהה כי דבריו עלולים להפחיד גם את קולט האיום כדי שתתבצע בכך עבירת איומים מושלמת.

מכאן, שגם אם יעד האיומים היתה א, הרי יכול שהעבירה תתגבש, מעצם אמירת דברי האיום באזני המתלוננים, והכל

לפי מבחן הצפיות.

טז. בחינת הראיות לגופן, מצביעה על כך שבין המתלוננים לבין א התקיימה מערכת יחסים, וכל הקשר שלהם עם הנאשם, ביחס לסכסוך אודות הדירה, נעשה באמצעותה. המתלוננים גם היו מודעים לכך שא, היא בנוסף לכל, גרושתו של הנאשם. משכך, בהחלט מתקבל על הדעת שיתעורר אצלם חשש ממשי לנוכח האיומים שהופנו אליהם ביחס אליה. יותר מזה, היות שהאיומים נאמרו בזיקה לסכסוך שבו היא מייצגת אותם מולו, ייתכן שחשו אחריות מוגברת לשלומה. ואמנם, על פי הראיות, המתלוננים מיהרו לדווח לא, ולהתלונן במשטרה.

בנסיבות הללו, ובהתאם להלכת למ, אני סבורה כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם איים על המתלוננים, ובהתאם להלכת הצפיות, היה עליו לצפות ברמה גבוהה שהאיום, המתייחס לעורכת דינם, יטיל עליהם אימה.

יז. ודוק, טענת הנאשם בעניין נוסח כתב האישום, אין לה מקום, מן הטעם שהנאשם כבר הועמד על טעותו, בהחלטה הקודמת. לאחר עיון באותה החלטה, ניתן היה לצפות כי הנאשם ינסה לבסס הגנתו, בשים לב לקביעה לפיה כתב האישום מייחס לו איומים, בין כאלה שהופנו אל המתלוננים, ובין כאלה שהופנו באמצעותם אל א. משום מה בחר הנאשם להתעלם מן ההחלטה.

יח. גם אילו קבעתי כי נוסח כתב האישום מייחס איומים על א דווקא, אני סבורה כי התביעה יידעה את הנאשם באופן ברור ומפורש כי כוונתה לעתור להרשעתו בגין איומים כלפי המתלוננים, ולא דווקא בשל איומים על א, זאת במסגרת טיעוניה, בתשובה לטענת אין להשיב לאשמה. בהמשך לכך, אף בהחלטה הקודמת היה די על מנת ליידע את הנאשם, כי עמדת התביעה היא שהעבירה בוצעה כלפי המתלוננים, וכי אף עמדתו של בית המשפט היא כי ניתן לקרוא זאת מתוך כתב האישום. לדעתי, בכך נתמלאו התנאים לחלותו של סעיף 184 לחסד"פ, ומכוחו ניתן, בכל מקרה, להרשיע את הנאשם באיומים כלפי המתלוננים, זאת לאחר שניתנה לו ההזדמנות המהותית להתגונן מפני האישום, על פי ההבהרה (רע"פ 8466/14 פלוני נ' מד"י (10.3.15); רע"פ 1294/14 פרץ נ' מד"י (19.5.14)). ואולם, כאמור, הנאשם נותר בשלו, והמשיך לטעון כי כתב האישום אינו מגבש עבירה.

[

יט. כאן המקום להדגיש כי גם אם נלך לשיטת הנאשם, לפיה כתב האישום מייחס איומים כלפי א, הרי עמדה התביעה בנטל ההוכחה, מאחר שהובאו ראיות לכך שדבר האיומים הגיע לידיעת א בפועל. למסקנה זו אני מגיעה על פי ת/4, לפיו נערכה שיחה בין א לבין החוקרת, בו ביום שהוגשה התלונה בגין האיומים, ובשיחה הזו דובר על מסוכנות הנאשם והאפשרות לפנות למקלט. בכך יש כדי ללמד כי דבר האיומים הגיע לידיעת א. שנית, המתלונן העיד כי א התקשרה אליו כעוסה, בעקבות זאת שהמתלוננת יידעה אותה אודות דברי הנאשם. אינני מקבלת את טענת הנאשם לפיה עדות המתלונן בנקודה זו היא מפי השמועה, שהרי הוא העיד על מה ששמע באזניו שלו, מפי א, ועל כן יש ערך רב לעדותו לעניין עצם אמירת הדברים מפי א. לפי עדותו, א ידעה על האיום והביעה כעס באזניו.

יוצא אפוא, כי גם לשיטת הנאשם, התביעה הוכיחה את האישומים, מעבר לכל ספק סביר.

כ. מעבר לכל האמור, לא ניתן להתעלם מאופייה הטכני והמתחכם של טענת הנאשם, הניצבת מול אישום שיש לו

הצדקה מלאה מבחינה מהותית. הנאשם עצמו ער לאופי טענתו, כפי שאמר בא כוחו בפרוטוקול הדיון מיום 8.6.16: "ברור שאם האיום היה מופנה כלפי אחד מן העדים היינו באופרה אחרת לחלוטין, אך האיום הוא על עורכת הדין". מכאן שהנאשם מודע היטב לכך שמעשיו היוו עבירה, אלא שאופן ניסוח האישום, מספק לו לדעתו מגן וצינה מפני הרשעה, ולכן לא יוכל בית המשפט לתת ידו.

[

אמנם, זכותו של הנאשם להליך הוגן היא ערך יסוד בשיטת משפטנו, אך לא ייתכן כי ניסיון לתפוס את התביעה על מילתה, באופן ניסוח כתב האישום, יביא לכך שיצא חוטא נשכר. בע"פ 1/48 סילוסטר נ' מד"י (8.2.49), אמר בית המשפט העליון דברים מאלפים בהקשר זה:

אחד מחכמי המשפט כינה פעם יפה את חוק העונשין ואת הפרוצידורה הפלילית כ'מגנה כרטה של הפושע'. יש בכינוי זה משום תבונה רבה. רוצים להבליט בו את הרעיון שהפרוצידורה הפלילית על דיניה מכילה לטובת הנאשם תריס בפני עיוות-דין. רוצים לתת לנאשם את מלוא ההגנה ההוגנת. אבל אסור לסלף את הרעיון הבריא הזה על יד הפרזה בפורמליות. פרוצידורה פלילית טובה צריכה בוודאי לתת לנאשם את מלוא ההגנה, כדי למנוע עיוות-דין, אבל הדיון הפלילי אינו צריך לקבל צורת משחק אשקוקי שבו מהלך אחד בלתי נכון קובע את גורל המשחק...

שתיקת הנאשם

כא. למול ראיות התביעה, בחר הנאשם למלא פיו מים. כתוצאה מכך, לא עומדת בפני בית המשפט גרסה מלאה שלו, אשר ייתכן שהיה בה כדי להסביר את עצמו, או לעורר ספק בראיות התביעה.

הנאשם גם לא הסביר בשום אופן את הימנעותו מלהעיד, ובכך עורר תמיהה, אשר רק גברה, שעה שבחר לעשות כן, לאחר שנמנע מחקירת עדי התביעה.

לכאורה, היות שבהחלטה הקודמת הבעתי עמדתי לפיה כתב האישום מייחס גם איומים כלפי המתלוננים, היה הנאשם יכול לכל הפחות לנסות ולערער את ההתרשמות בדבר התקיימותה של צפיות מצדו, לכך שדברי האיומים שלו יטילו אימה על המתלוננים (הלכת למ; סעיף ט"ו לעיל), אך גם כזאת לא עשה.

כב. בנסיבות המקרה שלפניי, אני מתרשמת כי הנאשם נמנע למעלות אל דוכן העדים, מתוך החשש שייאלץ להודות בעבירות. לפיכך, אני סבורה כי יש בשתיקתו כדי לחזק עד מאד את עדויות התביעה (רע"פ 4142/04 מילשטיין נ' התובע התבאי (14.12.06):

סיכום

כג. התביעה הוכיחה כי הנאשם אמר דברי איום שיעדם הוא א, בפני המתלוננים, בשלושה מפגשים שונים. מנגד, הנאשם מיקד את כל הגנתו בטענה שהאיום לא הגיע ליעדו.

בפרקים הקודמים הראיתי כי לא ניתן לקבל את טענת הנאשם, הן משום שלפי לשון האישום לא היה צורך בקליטת האיומים אצל א, והן משום שמעבר לנדרש, הוכח גם הוכח שהאיומים נקלטו אצלה, בפועל.

כד. אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בשתי עבירות של איומים.

יתנה היום, י"ג תמוז תשע"ו, 19 יולי 2016, במעמד הצדדים